

Sjunde påsksöndagen – i väntan på den helige Ande

Dessa nio dagar mellan Kristi himmelfärd och Pingst är väntans tider. Tillsammans med hela kyrkan får vi vänta och längta efter Andens ankomst. Alltsedan kyrkans första tid har dessa nio dagar, pingstnovenan, varit en intensiv tid av bön och väntan på att Anden skall komma och förnya oss med sin kärleks eld. I Apostlagärningarna hörde vi hur apostlarna tillsammans med Maria, Jesu mor och några kvinnor höll ihop under ständig bön i ett rum i övervåningen i ett hus i Jerusalem (jfr Apg 1:12-14). Också vi nutida lärjungar till Jesus får i anden förflytta oss till denna övre sal och hålla ut i bön och längtan efter den helige Ande och hans gåvor. Det är bara den helige Ande som genom sina gåvor kan förvandla oss till det vi bör vara för att i ordets fulla bemärkelse vara äkta Jesu lärjungar och inte bara till namnet. Därför är det så viktigt att vi vågar erkänna vår brist och svaghet, och i all ödmjukhet se vårt behov av Anden för att bli sanna lärjungar. Hela kyrkan är i desperat behov av den helige Ande och hans gåvor för att kunna utföra sitt uppdrag att förkunna frälsningens och sanningens budskap till en värld som inte känner Jesus och hans evangelium. Kyrkan behöver var och en av oss för att detta skall förverkligas. Vi är alla levande lemmar och levande stenar i kyrkan, Kristi mystiska kropp, men tyvärr är det i själva verket så att vi snarare ofta är mer halvdöda än helt levande. Det är Anden som måste väcka oss till liv. Därför ber vi under denna pingstnovenan ständigt på nytt: Kom, helige Ande, och väck oss till liv, till liv i Jesus Kristus, så att vi kan bli levande i tro, hopp och kärlek och vittna om den levande Herren.

”Gläd er i stället över att ni delar lidandena med Kristus” säger Petrus, ”ty då får ni jubla av glädje också när hans härlighet uppenbaras. Saliga är ni om ni skymfas för Kristi namns skull, ty härlighetens Ande, Guds Ande, vilar över er” (1 Pet 4:13-14). Denna saligprisning glömmar vi ibland bort. Är vi beredda att låta oss skymfas och kränkas för Jesu skull? Vill vi dela lidandena honom? Just under denna tid är det viktigt att vi ställer oss själva denna samvetsfråga. Har vi denna djupa kärlek till Jesus och är vi beredda att gå med honom genom livet, även när det kan vålla oss obehag, förlöjligande? Just nu ser vi att man i media ibland ifrågasätter att vi kristna ber och litar på Jesus i den svåra tid som denna coronakris innebär. Därför är det så viktigt för oss att offentligt våga bekänna oss till honom och visa hur mycket Jesus hjälper oss att bära sjukdom, isolering och ensamhet. Samtidigt är det många som just nu börjar ana att det bara är Gud och tron på honom som på djupet kan hjälpa dem, när allt annat tas ifrån dem. Därför är vårt kristna vittnesbörd så viktigt just nu. Därför behöver vi alla den helige Andes gåvor för att vi skall stärkas i vår överlåtelse till Jesus och få kraft att förmedla vad det innebär att gå genom livet i förening med honom, inte minst under livets svåraste ögonblick.

”Låt oss få erfara att han, som är ett med dig i härlighet och ära, är med oss alla dagar till tidens slut” så bad vi till Fadern i dagens kollektbön. Jesus som nu är förhärligad hos sin himmelske Fader är samtidigt med oss under varje stund av vårt liv. Mer och mer måste vi lära oss att öppna oss för denna sanning och så erfara att vi aldrig är ensamma och övergivna under vårt liv. Vad som än händer, hur vi än känner det, hur svårt och jobbigt det än är, hur tråkigt och tomt allt kan tyckas, så är vi ständigt förenade med Jesus. Han kan inte överge oss utan bara komma oss närmare, inte minst under de svåra ögonblick då vi först känner det som om han vore långt borta. Det är en av den helige Andes stora uppgifter i vårt liv att visa oss att det som först tycks tyda på Guds frånvaro egentligen är en inbjudan att möta och lära känna honom på djupet som den alltid närvarande.

Vi är alltid inbjudna att lära känna Jesus mycket mer och mycket bättre, så att vi får möta honom också i den del av verkligheten som vi erfar som tomhet, torka och frånvaro. Den kristna mystiken bygger just på detta. Gud är större än allt vad vi kan känna eller förstå. Därför kan vi också möta honom i denna del av livet, som just nu många människor får erfara i sin ensamhet och isolering. Därför får vi be för dem – och oss själva - för ingen kan helt undgå denna erfarenhet av gudsövergivenhet, som Jesus själv fick gå igenom i Getsemane. Också detta kan bli en stor nåd, när det går upp för oss att Gud är med oss speciellt i de svåraste ögonblicken i vårt liv.

”Detta är det eviga livet: att de känner dig, den ende sanne Guden, och honom som du har sänt, Jesus Kristus” (Joh 17:3). Vi får redan nu ta ut något av det eviga livet i förskott, när vi mer och mer försöker lära känna Gud, också i mörkret och i känslan av tomhet och meningslöshet. Guds kärlek är större än allt annat. Så länge vi lever kan vi lära känna den bättre och bättre. Därför får vi be: Kom, helige Ande, och led oss allt längre in i de outtömliga djup av kärlek som råder mellan Fadern och Sonen. ”Allt mitt är ditt och allt ditt är mitt” säger Jesus till sin Fader (Joh 17:10). Han vill ge oss del av allt detta, redan nu och en gång till fullt i den eviga härligheten. Bara det bästa och högsta är nog för den som tillhör Jesus.